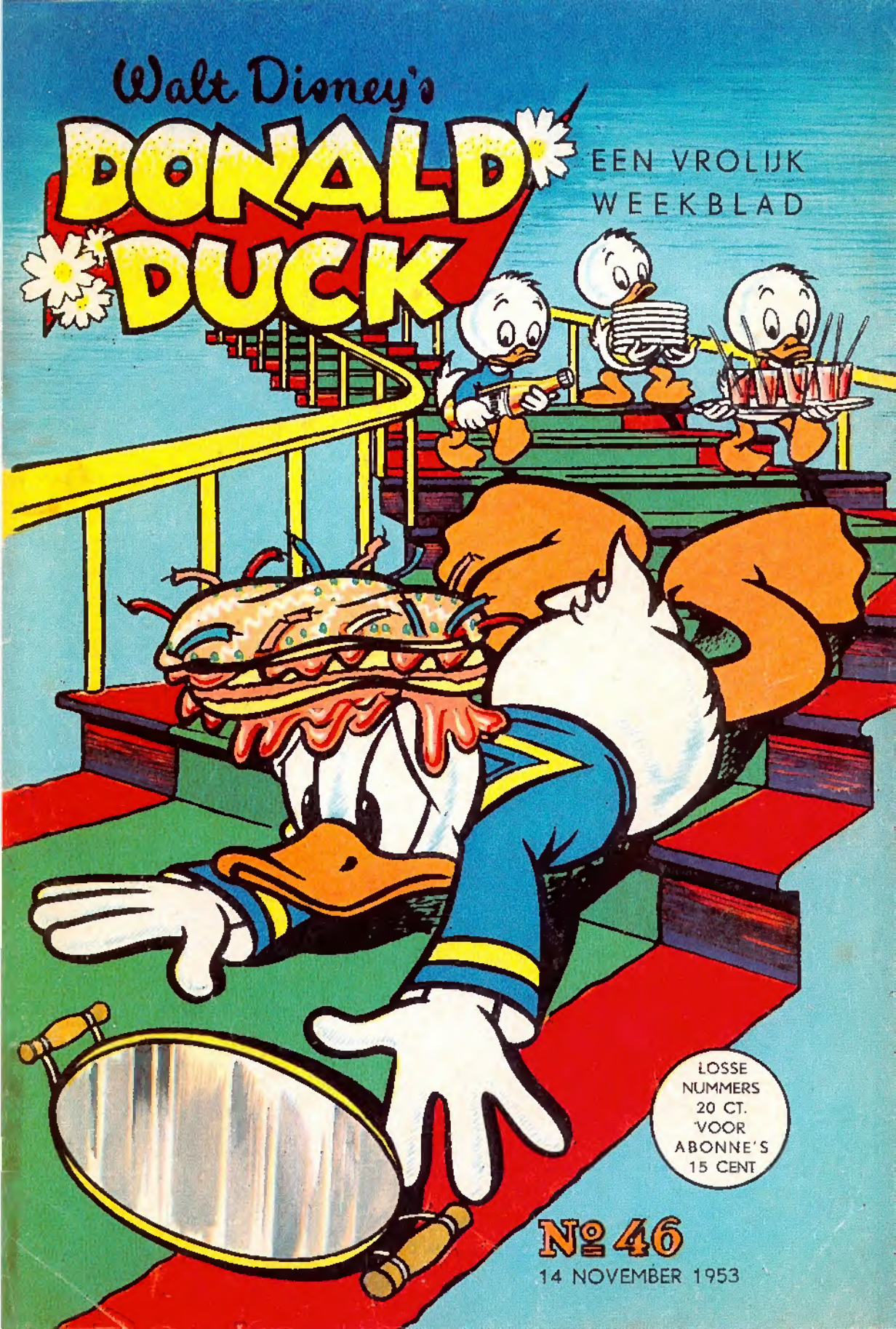
Walt Disney's
DONALD DUCK
EEN VROLIJK WEEKBLAD
LOSSE NUMMERS 20 CT. VOOR ABONNE'S 15 CENT
№ 46
14 NOVEMBER 1953

HIER SPREEKT DONALD DUCK

BESTE VRIENDEN EN VRIENDINNEN

JULLIE weten allemaal wel, dat ik er van houd om vrolijke en plezierige dingen te vertellen. Deze keer moet ik op deze regel een uitzondering maken. Ik heb namelijk een brief ontvangen, waaraan ik me echt heb geërgerd. Als ik jullie zo meteen heb verteld, wat er met die brief aan de hand is, zullen jullie het met mij eens zijn, dat de schrijver iets gedaan heeft, dat eigenlijk heel gemeen is en ik vertrouw er op, dat jullie het vaste voornemen zullen maken, nooit zo iets te doen. Laat ik eerst eens deze brief overschrijven. Lees maar goed:

„Ik wilde U eens vragen wanneer de kinderen uit de dorpen eens een prijs van U krijgen. Alleen de kinderen uit Amsterdam, Rotterdam, Den Haag en Utrecht krijgen de prijzen. Ikzelf woon in Amsterdam en win één keer in de maand wat.

Afzender ..... (onleesbaar)
Amsterdam

Ziezo, dit is dus de inhoud van de brief. Misschien zullen jullie er niets bijzonders aan vinden, maar nu zal ik er eens wat meer van vertellen. In de eerste plaats is het niet waar, wat er in de brief staat. Als jullie de blaadjes van „Donald Duck" nakijken zullen jullie zien, dat er in de dorpen minstens even veel prijzen vallen als in de steden.
In de tweede plaats had de jongen (of het meisje) die deze brief schreef, er zijn naam en adres niet bij gezet. Dat is nooit netjes. Je moet altijd je naam durven schrijven onder brieven, die je schrijft. Dat is pas eerlijk en flink. De schrijver (of schrijfster) doet net alsof hij (of zij) in Amsterdam woont en opkomt voor de vrienden en vriendinnen, die niet in de grote steden wonen. Erg aardig, zul je zeggen, maar nu komt het! Aan de stempel op de postzegel kon ik namelijk zien, dat de brief niet uit Amsterdam afkomstig was maar.... uit Bolsward in Friesland!
Zien jullie nu wel, dat degene, die deze brief aan mij heeft geschreven, niet eerlijk is? Ik heb er maar één woord voor en dat is: Bah!
Gelukkig weet ik, dat verreweg de meesten van mijn vrienden en vriendinnen eerlijk en recht-door-zee zijn. Dit geldt wel in het bijzonder voor mijn beste Friesjes en Friezinnetjes, want juist in Friesland houden de mensen niet van valsheid. Zorg ervoor, dat dit altijd zo blijft.

DONALD

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG

Deze keer is het helemaal geen moeilijke opgave en daarom verwacht ik dat jullie allemaal, zonder uitzondering, zullen meedoen.
Net als iedere week zijn er weer mooie prijzen te winnen, een fototoestel, een vulpen en diverse vulpotloden. Kijk nu eens even naar de zak, die je hier getekend ziet, daar zit in....??? Ja, wat zit er eigenlijk in. Wel, het staat er op! Alleen moet je de letters, die op de zak staan, even in de juiste volgorde zetten. Heb je het woord gevonden, schrijf het dan op een briefkaart, die je zendt aan „Donald Duck", Postbus 792, Amsterdam. Schrijf op de briefkaart „Prijsvraag nummer 46". Zorg, dat je oplossing vóór 19 November in Amsterdam is. Veel succes, allemaal!

Eerste prijs: Een prima fototoestel, Kodak zes 20 Brownie. Model E, winkelwaarde f 28.-; tweede prijs: een mooie vulpen met gouden pen, merk Osmia, winkelwaarde f 16.50; derde tot en met tiende prijs: een fraai vulpotlood.

OPLETTEN ALLEMAAL!

Hier volgen de namen van de gelukkige winnaars van de wekelijkse prijsvraag in nummer 40:
Eerste prijs: een fototoestel: Yvonne Versteeg, **Jutfaas.**
Tweede prijs, een vulpen: Rob Vermaire, **Haarlem.**
Derde t/m tiende prijs, een vulpotlood: Sjaantje Roose, **Goes**; Jan Dragstra, **St. Anna Parochie**; Fietie Muyres, **Maastricht**; Bennie Meyer, **Assen**; Wim Verbruggen, **Oirschot**; Tjeert Meisner, **Sappemeer**; Piet Schuur, **Delft**; W. Drenth, **Blokzijl.**
De oplossing van de grote herfstprijsvraag in nummer 44 luidt: GOEDE REIS!

OOM DONALDS *BRIEVENBUS*

De drie neefjes hebben me van de week een lange brief geschreven om me te vragen, hoe hoog de hoogste berg ter wereld was. Ik heb hun meteen teruggeschreven en het hun verteld. Jullie, vrienden en vriendinnen van „Donald Duck", kunnen mij ook schrijven en vragen wat je wilt. Je krijgt altijd antwoord — rechtstreeks of in dit blad! Mijn adres is: Donald Duck, Postbus 792, Amsterdam. Links bovenaan op de enveloppe moet staan: Oom Donalds Brievenbus. Tot schrijfs, allemaal!

B. GISBERTS, ROERMOND. Een mus heeft een zogenaamde kegelsnavel en juist omdat zijn snavel kort is, kan hij meer kracht zetten. Daardoor kan hij heel gemakkelijk allerlei harde zaden en korrels kapot pikken. Tevreden?

TINEKE KARELSE, ROTTERDAM. Ja, de reis Amsterdam-Rotterdam duurt veel minder lang, nu we over Gouda gaan in plaats van over Leiden en Den Haag. Of ik nu eens een keertje bij je kom? Nou, dát kan ik je echt niet beloven!

JAN VAN GINKEL, BREDA. Als je een klein takje van die klimop afknipt — zó dat je een stukje dikkere tak horizontaal hebt, waarulit een stuk of wat kleine blaadjes piepen — kun je dat een poosje in een mosterdpotje met wat water zetten. Komen er worteltjes aan, zet het dan in wat aarde.

ANSJE VAN DOETINCHEM, GRONINGEN. Een aquarium is een kom of bak van glas met water erin. Daarin kun je visjes opbergen. Een terrarium is een bak van glas, waarin je een laag zand hebt gedaan. Wat daarin hoort? Och, allerlei kleinere dieren, die op het land leven: salamanders, kevers, torren enzovoorts.

BARTJE THIJSSEN, AMSTERDAM. Nee, eigenlijk is ansichtkaart geen Nederlands woord. „Ansicht" is Duits. Het betekent gezicht, uitzicht, aanschouwing. Je kunt daarom beter het woord prentbriefkaart gebruiken.

TH. STIENSTRA, BOLSWARD. Als je van iemand zegt dat hij „fotogeniek" is, bedoel je, dat hij er op een kiekje altijd aardig uitziet. Dat is lang niet bij iedereen het geval! Er zijn mensen, die op elke foto vreemd en star zijn. Het is heel vervelend als je tot die personen behoort!

HERBERT VERMEEREN, A. K. S., HOOG-BLARICUM. Wat ben jij een knappe jongen, Herbert, dat je al met inkt kunt schrijven! Ik hoop maar, dat je gauw uit het sanatorium kunt, want je kunt toch maar beter thuis zijn, vind je niet? Veel beterschap, hoor jongen!

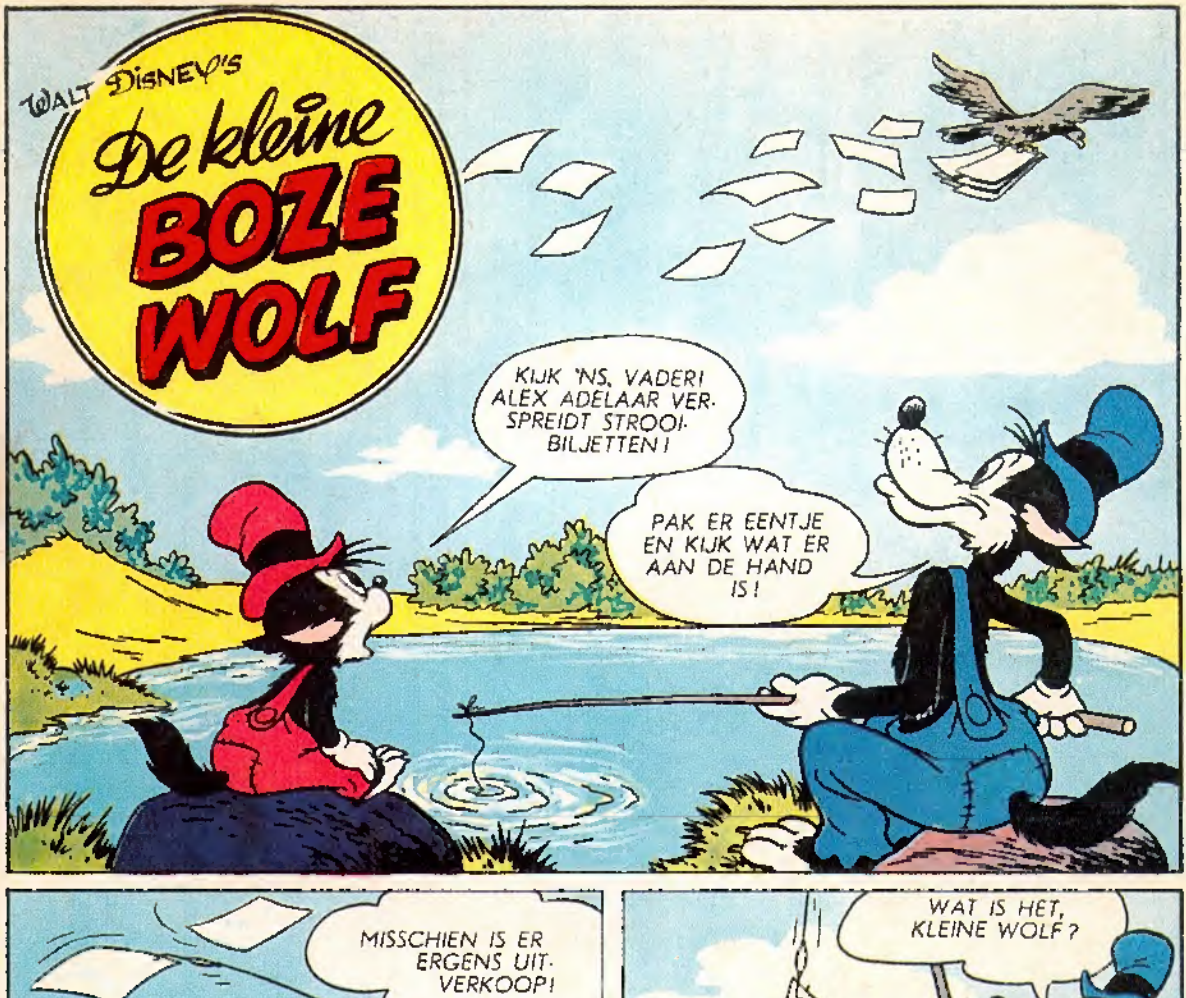

Vervolg blz. 6

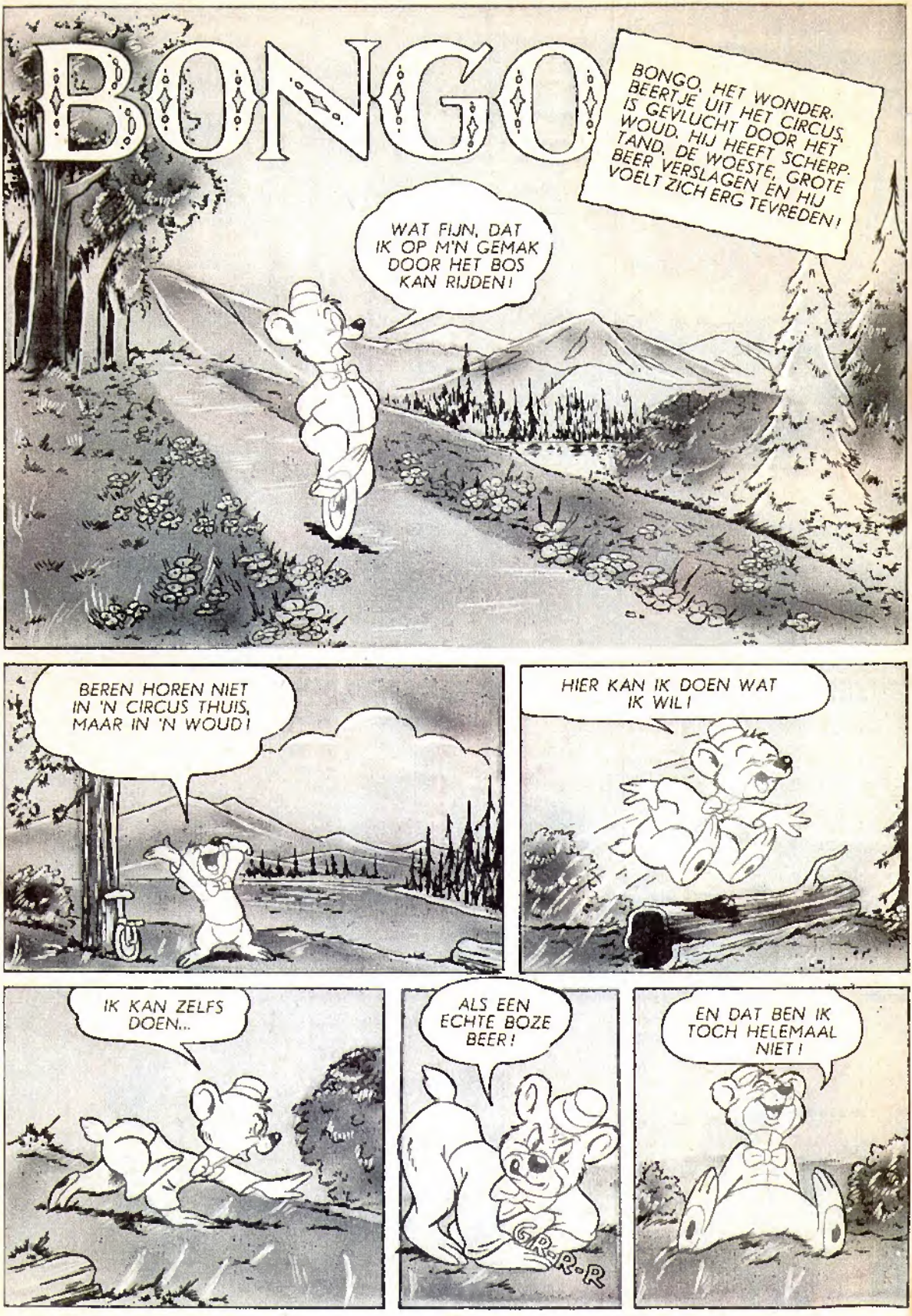
BONGO
BONGO, HET WONDER-BEERTJE UIT HET CIRCUS, IS GEVLUCHT DOOR HET WOUD. HIJ HEEFT SCHERP TAND, DE WOESTE, GROTE BEER VERSLAGEN EN HIJ VOELT ZICH ERG TEVREDEN!
WAT FIJN, DAT IK OP M'N GEMAK DOOR HET BOS KAN RIJDEN!
BEREN HOREN NIET IN 'N CIRCUS THUIS, MAAR IN 'N WOUD!
HIER KAN IK DOEN WAT IK WIL!
IK KAN ZELFS DOEN...
ALS EEN ECHTE BOZE BEER!
GR-R-R
EN DAT BEN IK TOCH HELEMAAL NIET!

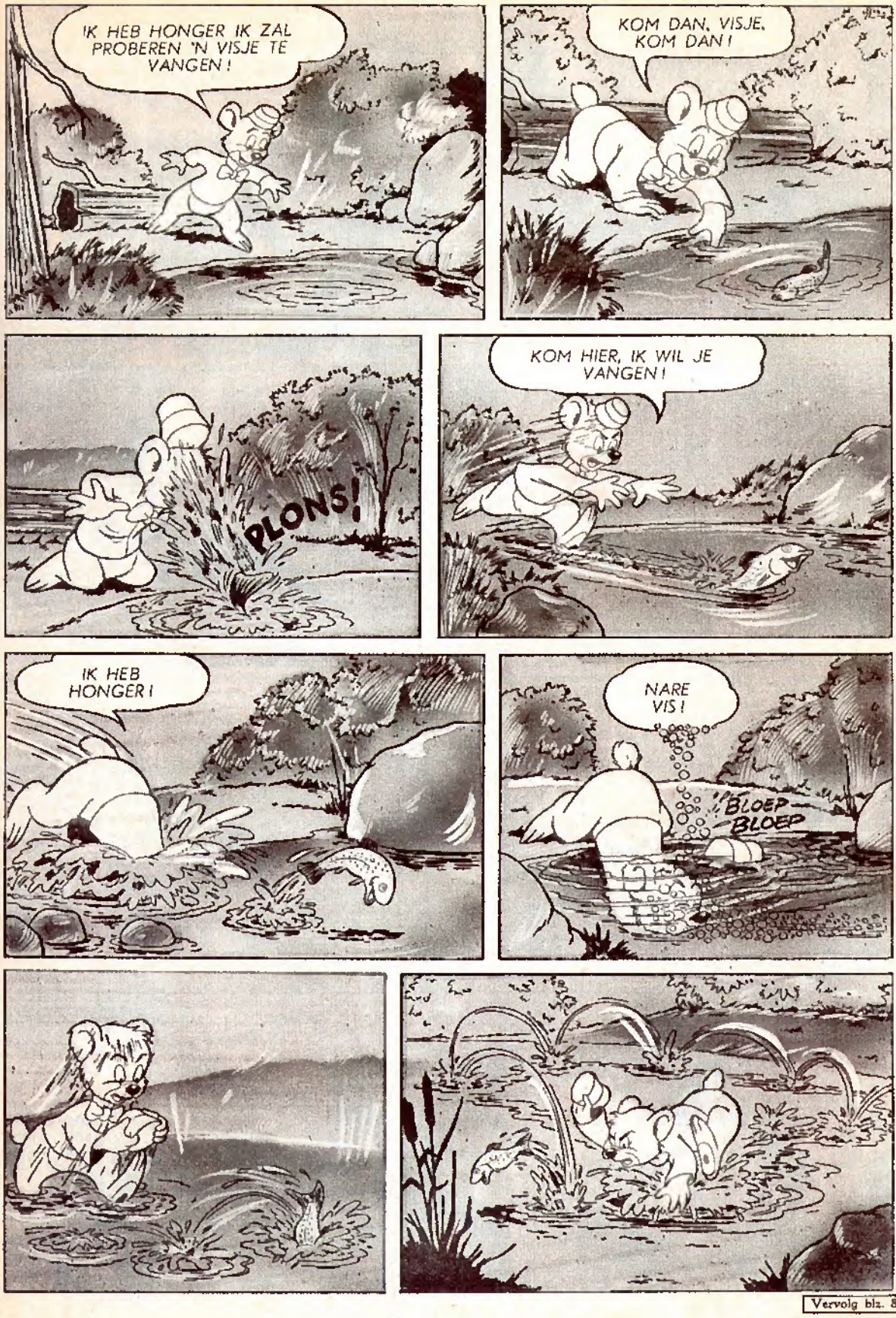

Vervolg blz. 8

Vervolg v. blz. 3

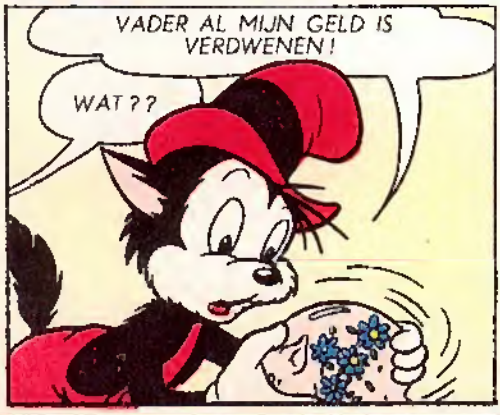

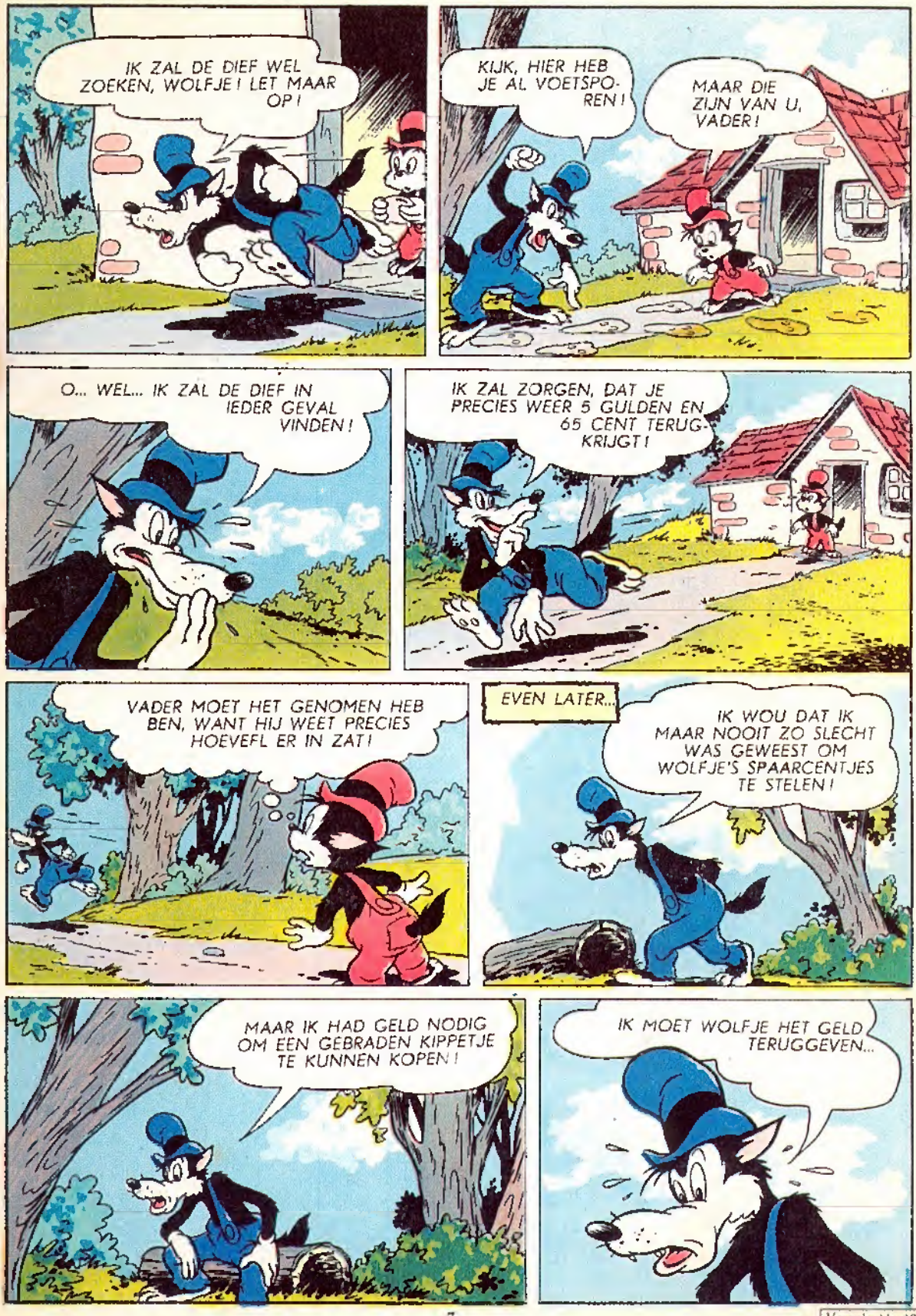

Vervolg blz. 10

Vervolg v. blz. 5

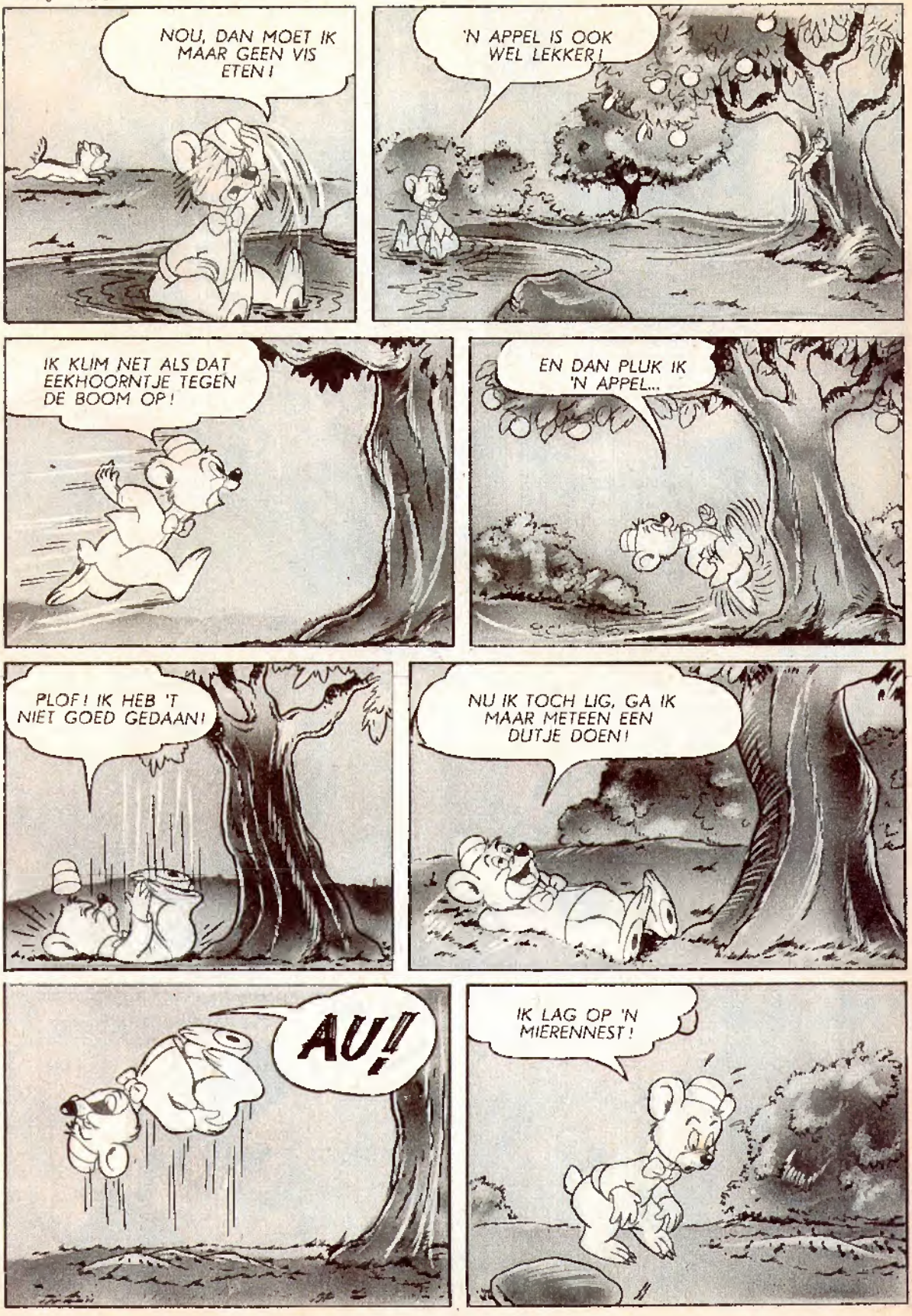

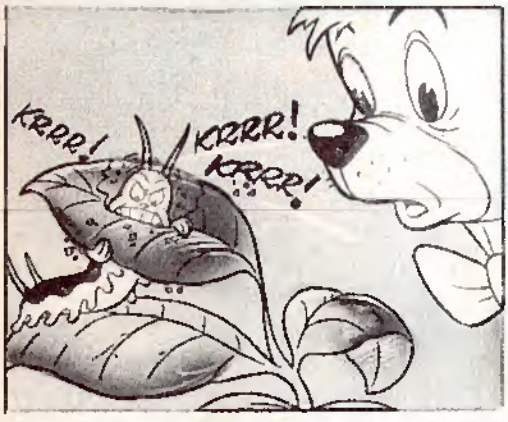

Vervolg blz. 16

Vervolg v. blz. 7

Vervolg blz. 15

DITJES EN DATJES VAN DONALD DUCK

DR. MAX EUWE

Wie van jullie kent Dr Max Euwe niet? Als je niet behoort tot het kleine, bevoorrechte groepje, dat dr Euwe als wiskundeleraar gehad heeft, zul je ongelwijfeld over hem gelezen hebben. Niet omdat hij een bekend leraar is of een knap accountant, maar omdat hij de Nederlandse kampioen in het edele schaakspel is. Dr Max Euwe werd 18 jaar geleden zelfs wereldkampioen. Het valt niet moeilijk de schaakmeester te ontdekken als je ooit een zaal binnenwandelt, waar hij deelneemt aan een tournooi. De geboren en getogen Amsterdammer is erg groot. Bijna twee meter. Hij heeft een beetje sluik haar en tintelende ogen achter sterke glazen. Zijn schoenenmaat loopt tegen de vijftig.

Dr Euwe, die nu 52 jaar oud is, heeft van jongs af aan het schaakspel beoefend. Vroeger zelden ze van hem: „De jongen heeft er goede kijk op." Dit laatste is uitgekomen, want Euwe werd een groot kampioen, de grootste die Nederland ooit gekend heeft. En ook nu nog gaat hij trots aan de kop van het Nederlandse schakerscorps. Sinds 1920, dat is nu dus al 33 jaar, is Euwe in eigen land eigenlijk nooit bedreigd geweest. Wel heeft hij jonge schakers bij bosjes gekweekt, maar geen enkele bereikte de hoogte van de leraar zelf. Dr Euwe hield ervan zijn ervaringen en nieuwe vondsten aan anderen mee te delen. Daarom schreef hij verschillende schaakboekjes, waarin de moeilijkste stellingen „uit de doeken" zijn gedaan. Ook werkte hij mee aan enkele dag- en weekbladen, die natuurlijk veel prijs stelden op zijn gezaghebbende artikelen.

In het grote schaaktournooi in Zwitserland, dat nog pas kort geleden geëindigd is, bezette Dr Euwe een zeer eervolle plaats, hoewel hij de oudste deelnemer was. De buitenlandse schaakmeesters, zoals de Russen Smisiof, Bronstein en Kotof, de Amerikaan Resjefski, de Zuidslaviër Grigoric en de Zweed Stahlberg vroesden de Nederlander. Zij wisten maar al te goed, dat hij achter elke zet een bijna ondoorgrondelijke bedoeling legde.

De grootste verdienste van dr Euwe is wel, dat hij de naam van ons land over de gehele wereld een steeds betere klank gegeven heeft. Want dr Euwe was en is altijd sportief. Daarom heeft hij in het grote leger van buitenlandse meesters alleen maar vrienden.

EVEN NADENKEN!

Hier volgen drie moeilijke vragen, waarvan je het antwoord moet proberen te vinden. 1. Wat is een pirouette? 2. Wat is cokes? 3. Een dame, die in een kapperszaak werkt, is een a. kapperin — 2. kapster — c. kapperes?

WIJ LEREN BEROEMDE SCHILDERS KENNEN!

Wij kunnen de beroemde schilder Johannes Vermeer wel één van de allergrootste figuren uit de schilderswereld noemen. Velen hebben geprobeerd zijn manier van schilderen na te bootsen, maar niemand is het ooit gelukt. Hij kon zo'n prachtige kleur blauw maken, dat iedereen zich afvroeg, hoe hij dat toch gedaan had. Maar Vermeer heeft zijn geheim nooit prijsgegeven. Bovendien schilderde hij altijd heel eenvoudige dingen, zoals een vrouw, die een brief staat te lezen („De Brief"), een doodgewoon straatje („Het Straatje"), of een meisje, dat melk schenkt („Het Melkmeisje"). Hij gebruikte nooit opwindende gebeurtenissen of vreselijke rampen, om daar een schilderij van te maken. Nee, hij keek alleen maar om zich heen en wat hij zag, zette hij op het doek. Vermeer heeft niet lang geleefd. Hij werd in 1632 in Delft geboren en stierf daar ook in 1675. Maar in die 43 jaar heeft hij toch nog 40 schilderijen gemaakt, die gelukkig bijna allemaal in ons land zijn. In 1653 kwam Vermeer bij het St. Lucasgilde in Delft en later werd hij tot tweemaal toe deken van dit gilde. Verder weten we niet veel van Vermeers leven, alleen dat hij erg arm is geweest. En nu zijn zijn schitterende schilderijen met geen goud te betalen! Het schilderij, dat hier afgedrukt staat, heet „Meisjeskopje" en werd omstreeks 1660 geschilderd. Het hangt in het Mauritshuis in Den Haag.

DONALD DUCK
EEN VROLIJK WEEKBLAD

Uitgave van „Margriet" weekblad voor Moeder en Kind. Adres Huidekoperstraat 20, Amsterdam. Telefoon 36500. Postgiro 119131. Abonnementsprijs voor Nederland 15 cent per week of f 1,95 per kwartaal. Losse nummers 20 cent. Voor België 30 fr. per kwartaal. Voor Indonesië, Nieuw-Guinea, de Nederlandse Antillen en Suriname f 1,95 per kwartaal; voor alle overige landen f 2,45 per kwartaal. *Copyright 1953 Walt Disney Productions „De Geïllustreerde Pers N.V.". Alle rechten voorbehouden.*

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

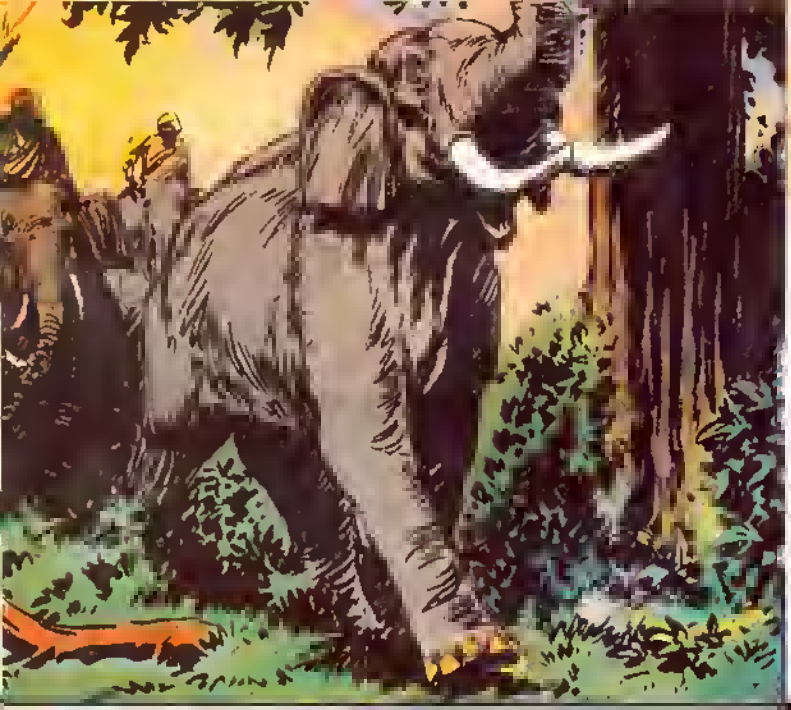

TOM
ZOON VAN

DE OLIFANTEN leven in kudden bijeen. Iedere kudde is een familie; soms telt zo'n familie tien of twintig, soms ook meer dan vijftig leden. Iedere familie heeft zijn leider: de sterkste olifant van de kudde. Deze leider geeft de weg aan door het diepe en ondoordringbare oerwoud, naar de kreken en modderpoelen. Want zonder water, véél water, kan de olifant niet leven. Vreedzaam zwerven deze kudden door het oerwoud. Maar als het op vechten aankomt, volgen alle leden hun leider. Zij beschermen hem als 't nodig is en slaan op de vlucht, als hij er zelf van door gaat! Maar een vreemdeling wordt nooit in de kudde toegelaten.

Er zijn veel verstotelingen, de eenzame olifanten, die in de wouden alleen hun leven moeten slijten. Nergens worden zij in een andere kudde toegelaten. Daardoor zijn ze geheel op zichzelf aangewezen. Een voortdurende angst heeft deze dieren schichtig en daardoor gevaarlijk gemaakt. „Ghoendah!" roepen de mensen, wanneer zij een verdwaalde olifant ontmoeten. Eén olifant is gevaarlijker dan een hele kudde! Eén zo'n ghoendah was op een gedenkwaardige dag het kamp van Kleine Toemal binnengedrongen.

Tientallen mannen trachtten met brandende fakkels 'n ring om het dolle dier te vormen. Ook Grote Toemal was daarbij. Anderen besprongen hun olifanten en drongen tezamen om de indringer te verdrijven.

De ghoendah draafde naar een hoge rijstschelf en nam een bundel rijsthalmen in zijn slurf. Kala Nag, met Singha op zijn rug, liep voorop in de stoet van olifanten, die alle aangevuurd werden door hun kornaks. Kleine Toemal draafde er vlug achteraan.

„Toemal! Toemal!" riep Messua, zijn moeder, vanuit de lemen hut, „pas op! Hij zal je kwaad doen." Maar Toemal hoorde het niet in zijn opwinding. Hij zag alleen maar Kala Nag, zijn Kala Nag, die — luid schreeuwend — de ghoendah te lijf ging.

De vreemde olifant echter scheen zich van dit hele tumult niets aan te trekken. Hij baande zich een weg, dwars door de opdringende mannen. Even weifelde hij voor de fel brandende fakkels, maar plotseling draafde hij recht naar de uitgang van het kamp en verdween in het oerwoud.

„Vangen, vangen!" commandeerde Machua Appa. Enkele mannen grepen dikke touwen of taai riet en daar ging de hele troep achter de ghoendah aan. Kleine Toemal kon 't niet bijhouden. Buiten adem bereikte hij het oerwoud, toen hij alleen nog heel in de verte het schreeuwen van de achtervolgers hoorde. Toch scheen het weer dichterbij te komen. Het roepen en praten werd luider, en plotseling zag Kleine Toemal de hele menigte druk gebarend en kakelend bij elkaar staan op een open plek in het bos.

„Hij is weg!" riepen de mannen, toen ze Kleine Toemal zagen naderen. „Spoorloos verdwenen. Dat oude kunstje van die beesten: met veel lawaai breken ze struiken en jonge bomen en ineens zijn ze geruisloos verdwenen zonder 'n spoor achter te laten." Kleine Toemal keek aandachtig rond. Hij gaf in dergelijke gevallen de moed niet zo gauw op. Door en door kende dit kind van het woud de gewoonten van een olifant.

„Wat zoek jij nog, dwerg?" spotte Singha vanaf de hoge Kala Nag. Kleine Toemal zweeg. Hij onderzocht nauwkeurig alle grassprietjes en alle boomtakken. „Die kant is hij heengegaan," riep hij plotseling. — „Zal wel!" smaalde Singha. „Jij zult 't ons wel even vertellen, hè?" De mannen schonken eerst niet veel aandacht aan het gekibbel. Maar Kleine Toemal wees op een geknakt takje, hoog boven de grond. „Hoe komt dat takje geknakt," vroeg hij. De mannen bromden. Ja, dat was toch wel vreemd. „En sinds wanneer groeit er rijst in de bomen?" lachte Kleine Toemal. Hij wees een eindje verder. Daar hing inderdaad een dorre rijsthalm 'n paar meter boven de grond in een afhangende boomtak.

EMAI

HET OERWOUD

„Arrá! Arrá!" riepen de mannen. „Neen, die kant moet de ghoendah gegaan zijn." Het was wel eigenaardig, maar zonder dat er iets over gesproken werd, volgden de kornaks op hun hoge olifanten nu de kleine Toemai, die snel, steeds speurend en spiedend, door het oerwoud voortliep. Zij kwamen op een grote vlakte. „Die kant!" wees Kleine Toemai. „Naar het water. Maar we moeten tegen de wind in gaan. Anders ruikt hij ons en verdwijnt weer."

„Ha, wind!" riep Singha. „Er is geen wind." Maar Kleine Toemai wist, dat zelfs het geringste zuchtje wind de reuk van 'n mens naar een olifant drijft en dat het dier dit zeker kan waarnemen. Hij keek even rond in de struiken langs de vlakte en vond, wat hij zocht: een groot spinneweb. Hij haalde met zijn vinger een lange draad af en liep terug in de open ruimte. Hij stak de vinger omhoog en wachtte, tot de ragfijne draad zoetjes naar één kant omboog. „Daarheen gaat de wind," zei Kleine Toemai. „Dus vanaf de andere kant moeten wij de vlakte oversteken en 't bos aan de overkant binnendringen."

Weer volgden de kornaks de Kleine Toemai. Voorzichtig boog hij de takken weg, volgde 'n vers spoor van platgetrapt gras en nog geen vijf minuten later zagen zij de ghoendah in een kleine poel, zich volspuitend met water. De omsingeling volgde spoedig. Toen de olifant zich ontdekt zag, kon hij niet meer ontkomen. Singha geleidde Kaia Nag door middel van zijn priksiok tot vlak voor de olifant, die heftig begon te trompetteren en plotseling op Kala Nag afstormde. Singha wilde eens laten zien, hoe hij zijn olifant in bedwang had. Verwoed begon hij Kaia Nag aan te hitsen en te prikken. „Prik hem niet zo!" gilde Kleine Toemai. „Kala Nag heeft dat heus niet nodig." En daar had hij zeker geen ongelijk in: Kaia Nag was niet bang. „Hij is nooit bang," zei Grote Toemai dikwijls. „Sinds die granaat eens vlak bij hem ontplofte...." Maar er was nu geen tijd, om aan granaten te denken: Kala Nag stond onbeweeglijk als een rots. De woedende ghoendah kwam aanstormen. Plotseling trok Kala Nag de slurf op en boog even zijn kop. De ghoendah botste met volle kracht tegen de korte, afgestompte slagtanden van Kaia Nag op. Deze slagtanden waren al in zijn jeugd tot op de helft afgezaagd en aan de uiteinden van zware koperen ringen voorzien. Daardoor kon hij niet alleen zware vrachten voortduwen, maar ook dolle ghoendahs opvangen!

De ghoendah wankelde en viel. Onmiddellijk schoten enkele mannen toe en sloegen om iedere achterpoot een lus van enorm dik touw. Nog voor de olifant opgestaan was, waren de uiteinden van de touwen om een boomstronk geslagen, zodat het dier door de felle ruk weer omviel. Na een strijd van behendigheid en moed werden ook de voorpoten gebonden. Daarna lieten de mannen het dier voorzichtig opstaan. Singha voerde Kaia Nag nu langs de olifant. Een andere drijver deed hetzelfde met zijn olifant aan de andere zijde, zodat de ghoendah ingesloten zat tussen twee schildwachten! En zo begon de triomftocht van Singha!

Want Maehua Appa ging voorop en riep juichend: „Zie eens, hoe mijn zoon met de geduchte Kala Nag een ghoendah klein gekregen heeft!" De ghoendah werd teruggevoerd naar het kamp. Daar werd hij in een kleine ruimte stevig gebonden aan zware palen. De vrouwen en kinderen waren opgelucht: het gruwelijke gevaar was geweken. „Singha is een prachtige olifanten-geleider! Hij zal het ver brengen!" riepen zij. „Later zal hij voor de vorst mogen uitrijden op Kaia Nag! Als de volgende jacht afgelopen is, zal Sahib Petersen hem roemen en zijn naam zal genoemd worden bij de vorst. Leve Singha!"

„Hoor je het?" lachte Singha naar Kleine Toemai. „Ga jij maar naar je moeder en speel met de kleine kinderen! En laat Kaia Nag aan mij, zoals de Sahib het beslist heeft."

„Kleine Toemai," zei Messua, zijn moeder, „je bent heus nog te klein." — „En zal ik dan ook niet mee mogen gaan met de volgende jacht?" vroeg hij treurig. „Kaia Nag wilde immers niet naar Singha luisteren, vóór ik het gebood."

„Jij blijft thuis," mengde Grote Toemai zich er in. „En na de jacht zal ik Kaia Nag overdragen aan Singha, de zoon van Maehua Appa. Want hij is de vriend van Sahib Petersen, en daarvan eten wij ons brood."

Maar Kleine Toemai was niet tevreden. Hij piekerde en maakte honderd plannen, tot aan de morgen, waarop de grote jacht begon. Wat gaat kleine Toemai doen? Jullie moeten je nieuwsgierigheid bedwingen tot volgende week; dan horen jullie, hoe Toemai een grote beslissing neemt!

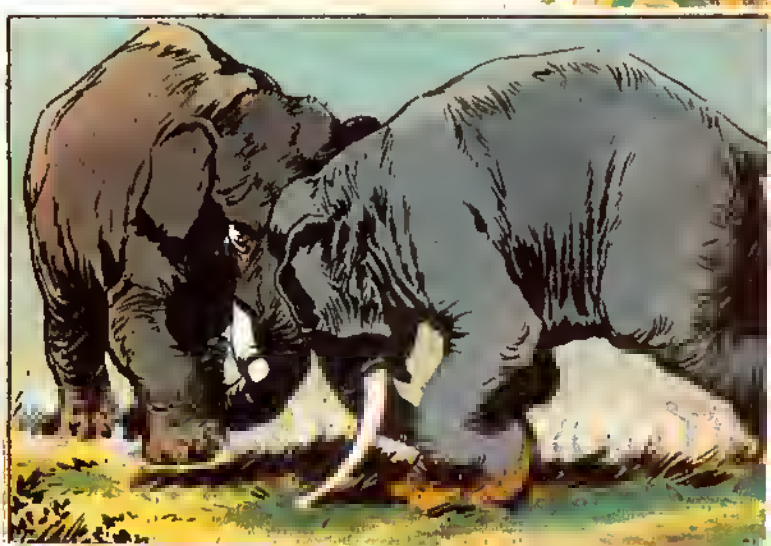

DITJES EN DATJES VAN DONALD DUCK

DE RAADSELKIST

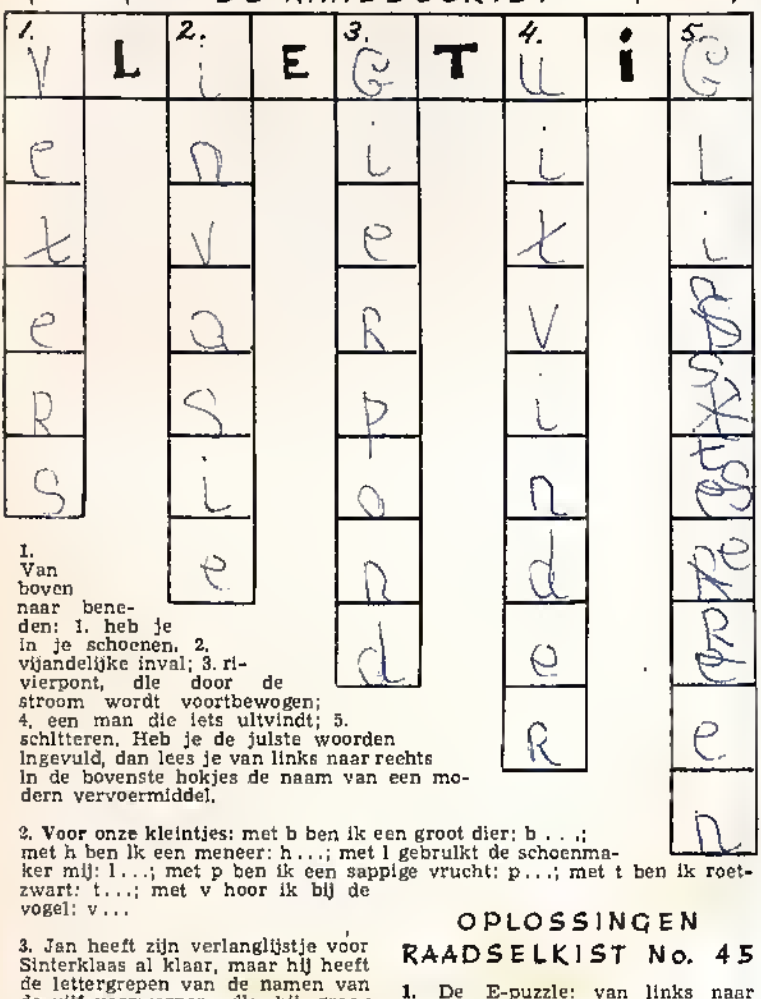

1. Van boven naar beneden: 1. heb je in je schoenen. 2. vijandelijke inval; 3. rivierpont, die door de stroom wordt voortbewogen; 4. een man die iets uitvindt; 5. schitteren. Heb je de juiste woorden ingevuld, dan lees je van links naar rechts in de bovenste hokjes de naam van een modern vervoermiddel.

2. **Voor onze kleintjes:** met b ben ik een groot dier: b . . .; met h ben ik een meneer: h . . .; met l gebruikt de schoenmaker mij: l . . .; met p ben ik een sappige vrucht: p . . .; met t ben ik roetzwart: t . . .; met v hoor ik bij de vogel: v . . .

3. Jan heeft zijn verlanglijstje voor Sinterklaas al klaar, maar hij heeft de lettergrepen van de namen van de vijf voorwerpen, die hij graag wil hebben, zo door elkaar gezet, dat de goede, oude Sint er vast geen wijs uit zal kunnen worden. Weten jullie wat Jan aan de Sint gevraagd heeft op dit lijstje?

1. Vlieg-voet-doos.
2. Race-bal-kraan.
3. Hijs-wa.
4. verf-schoe-nen.
5. fuig-gen.

OPLOSSINGEN RAADSELKIST No. 45

1. De E-puzzle: van links naar rechts: 1. elnde, 2. els, 3. emmer. Van boven naar beneden: 1. ellende.

2. In de zin van opa met de vlieg op zijn neus staan tien keer twee letters in alfabetische volgorde achter elkaar en wel de volgende letters: op st ef ijz lm mn de kl tu no.

3. Spreekwoord: nieuwe bezems vegen schoon.

★ ★ ★ ★ ★

DRIE VRAGEN (ANTW.)

1. Een pirouette is een draaisprong bij het dansen. 2. Cokes is steenkool, waaraan gas onttrokken is. 3. Een dame, die in een kapperszaak werkt, is een kapster.

JE KUNT HET GELOVEN WANT... HET STOND IN DE KRANT

EEN VREEMDE DRIEWIELER.

Een automobilist in Engeland dacht, toen hij per ongeluk met zijn wagen een telegraafpaal had geraakt, dat hij „alleen maar" een lekke band had gekregen. Hij reed door, maar werd door de politie een paar kilometer verder aangehouden, omdat.... hij op drie wielen reed! Hij was dus bij de botsing met de paal een wiel kwijtgeraakt, maar had daarvan niets bemerkt. Ten slotte kreeg deze wonderlijke automobilist nog een bekeuring, omdat hij volgens de politie met zijn vreemde driewieler het overige verkeer ernstig in gevaar had gebracht.

SALAMANDERS, WAT EEN OUDE SALAMANDER!

Tot op heden is het slechts één keer op de hele wereld gebeurd dat een Reuzensalamander in gevangenschap eieren heeft gelegd. Deze ene keer vond plaats in „Artis", de bekende dierentuin van Amsterdam. Het gebeurde op een nacht in het jaar 1903 en van overal kwamen de natuurgeleerden om er naar te kijken. Ongeveer twee maanden later kwam uit de eieren o.a. de salamander, die nu „opa salamander" van Artis is. Want deze salamander leeft nu al ongeveer vijftig jaar in Artis en hij heeft de titel „opa" gekregen, omdat hij van alle Artisbewoners het langst in de hoofdstedelijke dierentuin verblijf houdt. Wij hopen dat opa salamander het nog vele jaren in Artis naar zijn zin zal hebben!

Bij opgravingen in Engeland is een slagtand van een mammouth gevonden. De tand, die meer dan 100.000 jaar oud moet zijn, was bijna een meter lang!

GLIMLACHJES

Uitgerekend.

Op een dag mocht Roeltje met moeder mee naar de groenteman. Toen moeder het een en ander gekocht had, zei de groenteman, die veel van kleine jongetjes hield, tegen Roeltje: „Pak jij maar een handvol pinda's uit die bak daar".
Maar Roeltje deed net of hij niets hoorde. Ten slotte pakte de groenteman toen zelf een handvol pinda's en gaf die aan Roeltje, die keurig „dank u, groenteman" zei.
Buitengekomen vroeg moeder: „Waarom nam je zelf geen handje pinda's, Roeltje?" — „Omdat de groenteman veel grotere handen heeft," gaf Roeltje ten antwoord.

Een opschepper.

Rienus houdt van opscheppen. Op een vrije Woensdagmiddag is hij daar tegen zijn vriend Karel weer eens flink mee bezig. „Ik en mijn vader, wij weten feitelijk alles," zegt hij, maar als Karel vraagt: „Waar ligt dan Argentinië?" zegt hij gauw: „Dat is nu juist iets dat mijn vader weet".

Vervolg v. blz. 10

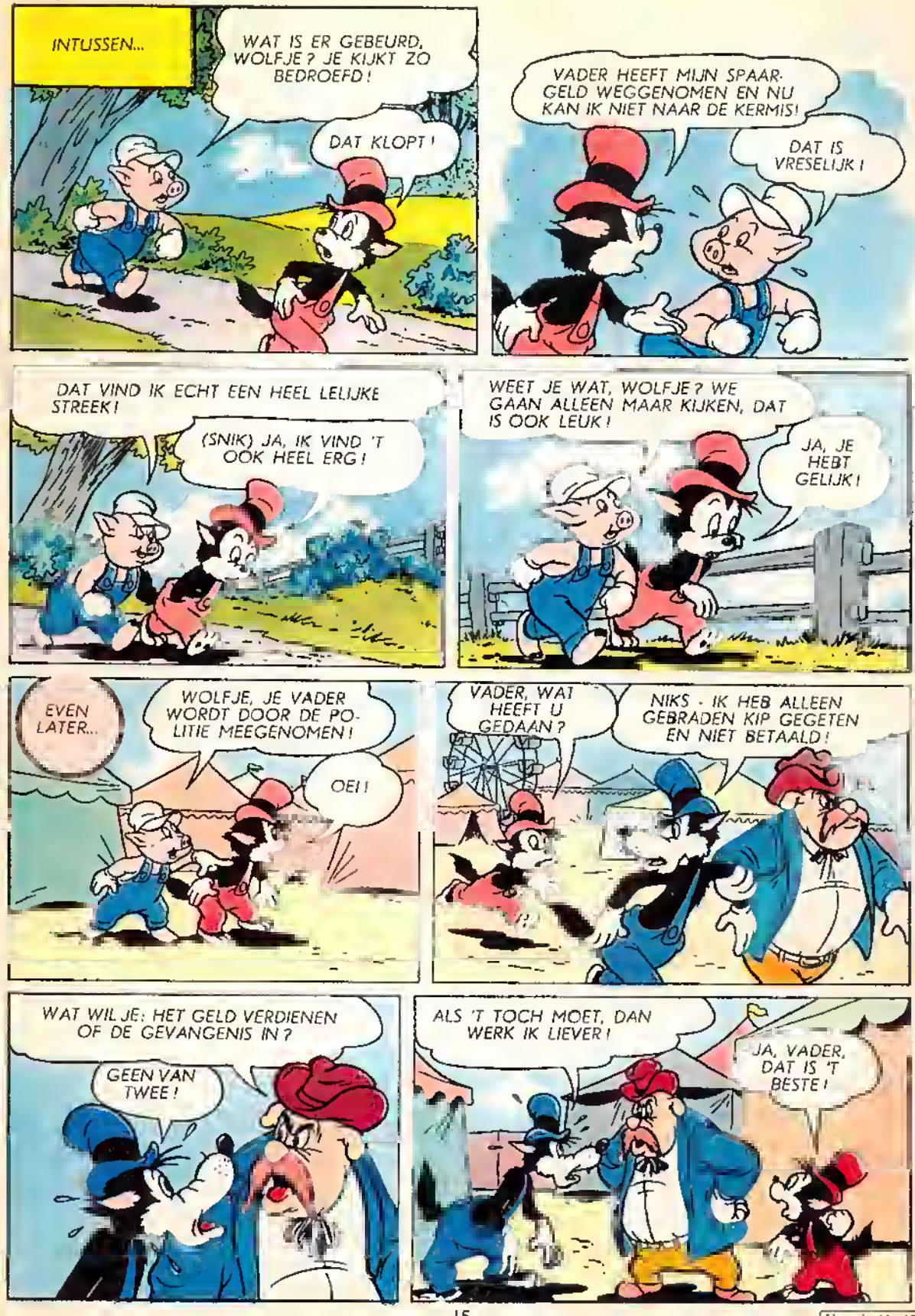

Vervolg blz. 18

Vervolg v. blz. 9

Vervolg blz. 20

Vervolg v. blz. 15

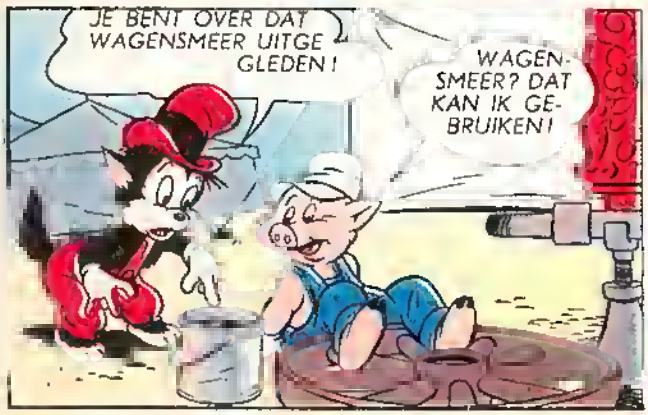

Vervolg blz. 22

Vervolg v. blz. 17

WORDT VERVOLGD

Vervolg v. blz. 19

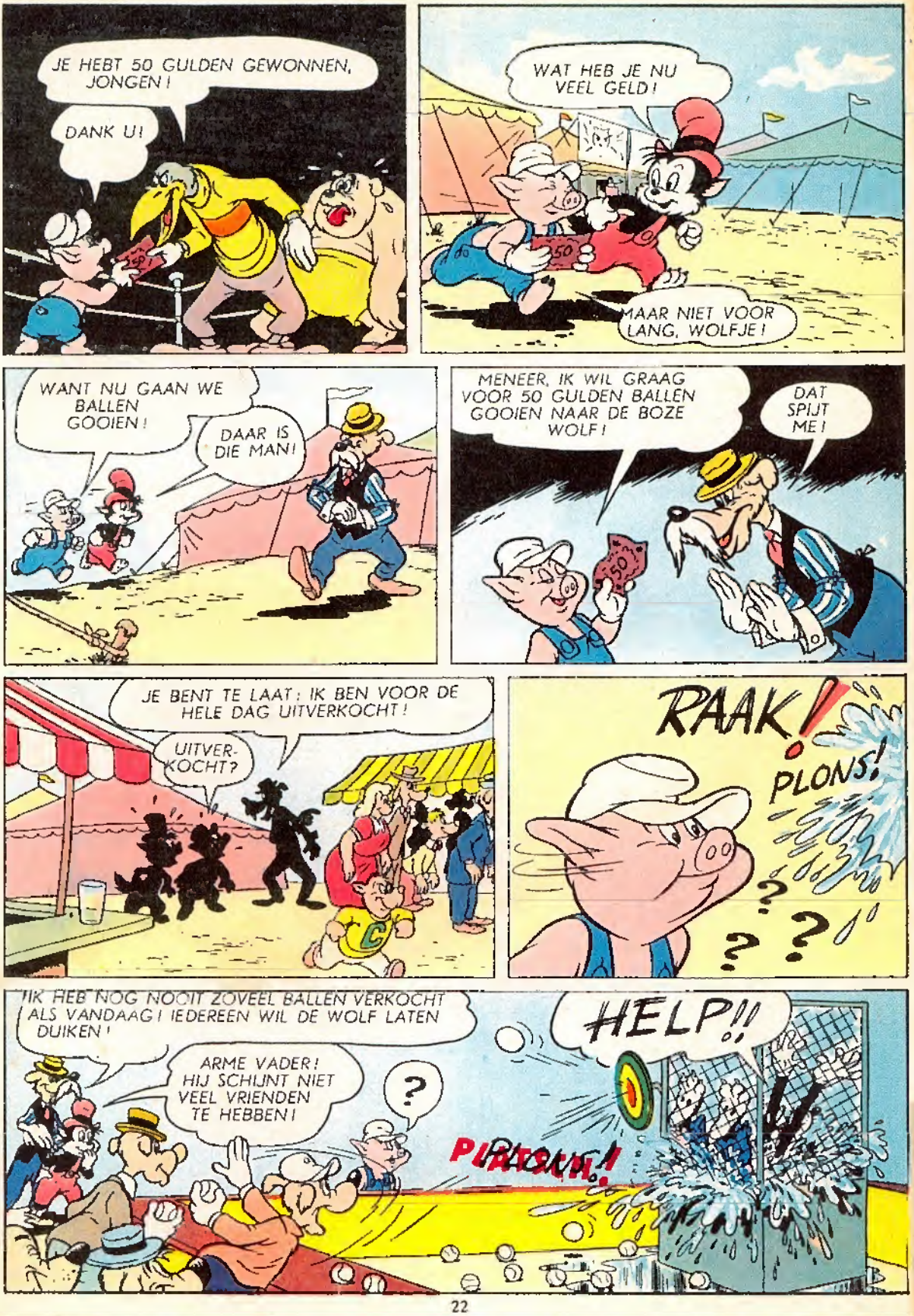

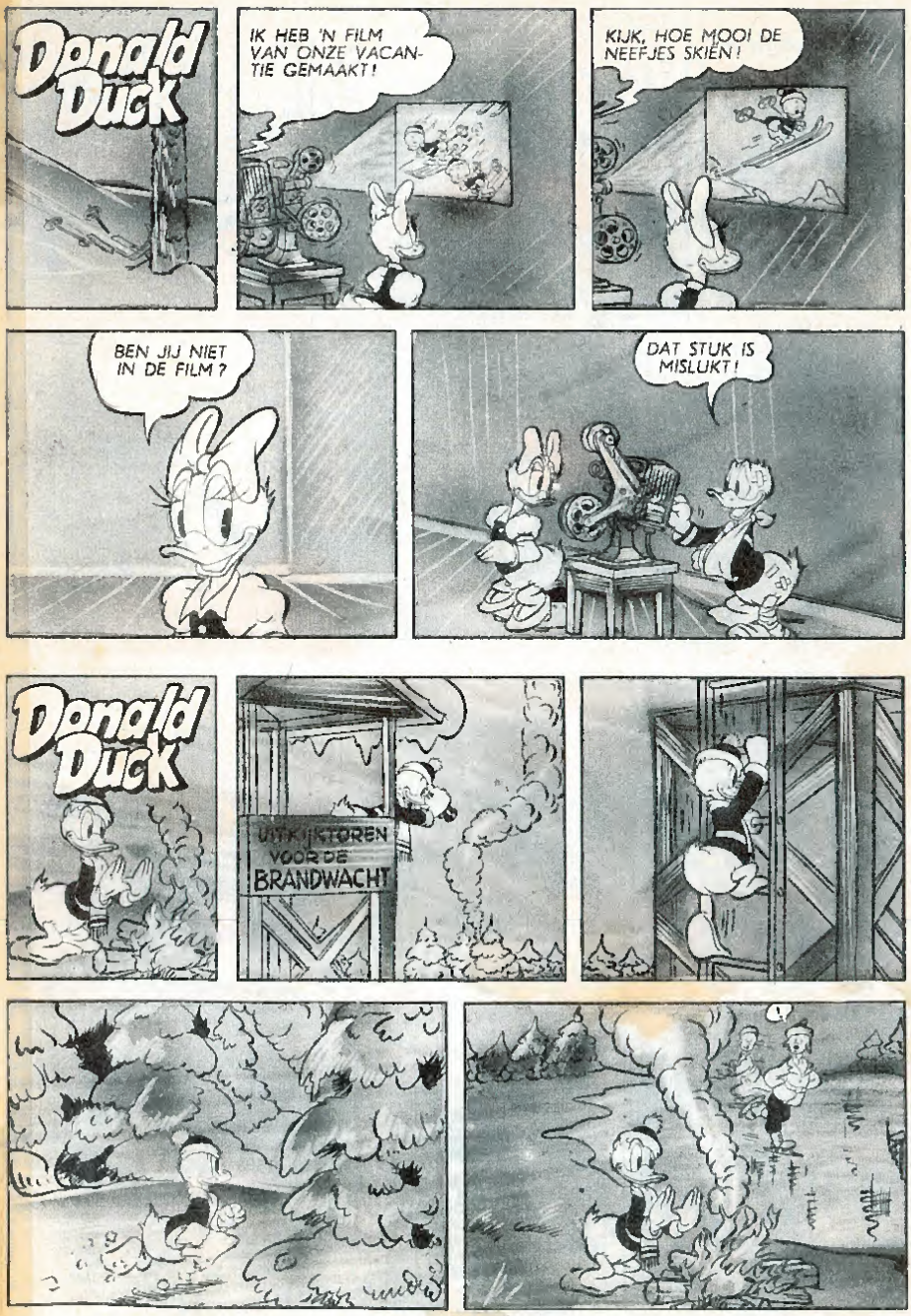
Donald Duck
IK HEB 'N FILM VAN ONZE VACANTIE GEMAAKT!
KIJK, HOE MOOI DE NEEFJES SKIËN!
BEN JIJ NIET IN DE FILM?
DAT STUK IS MISLUKT!
Donald Duck
UITKIJKTOREN VOOR DE BRANDWACHT
!

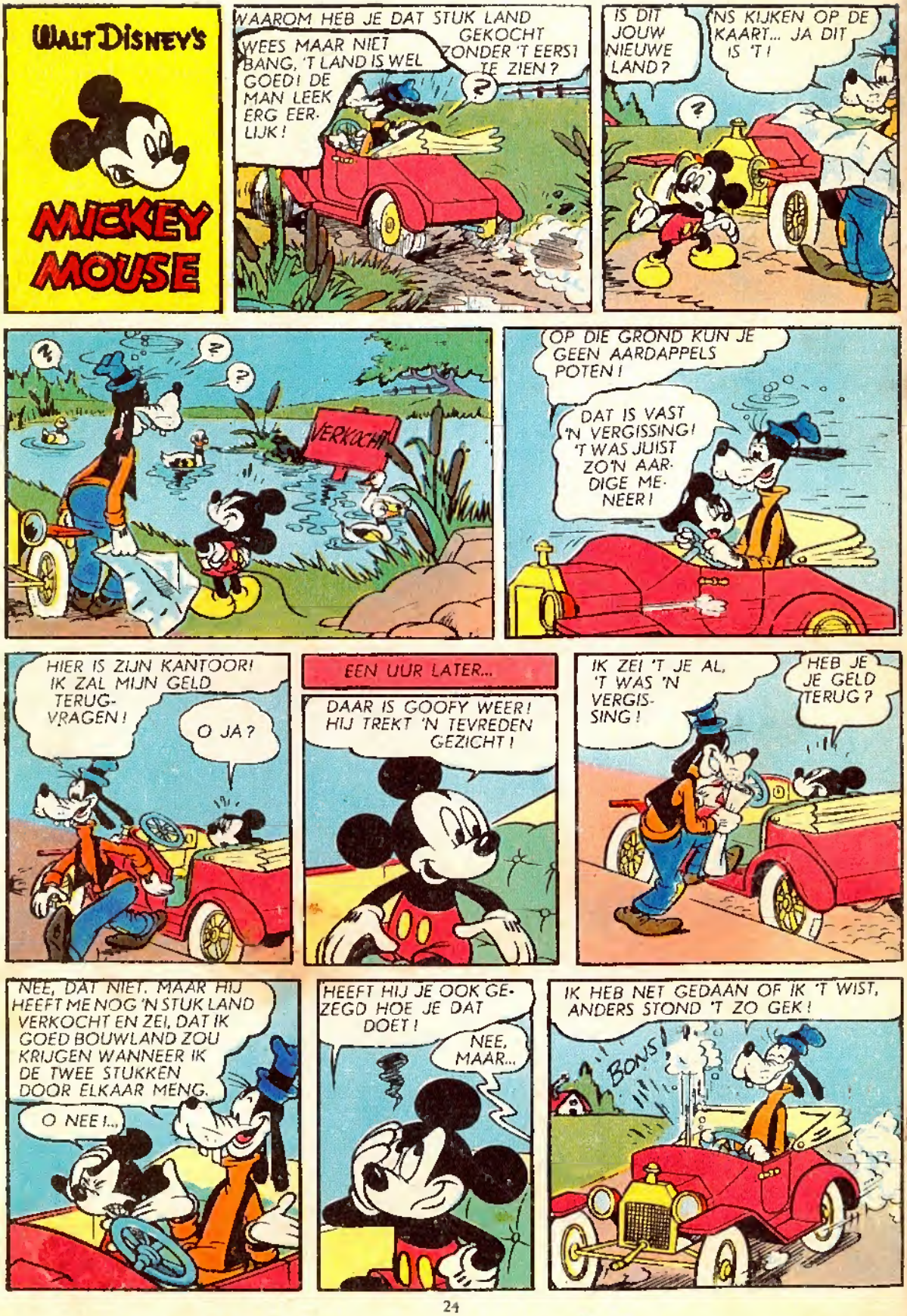
WALT DISNEY'S
MICKEY MOUSE
WAAROM HEB JE DAT STUK LAND GEKOCHT ZONDER 'T EERST TE ZIEN?
WEES MAAR NIET BANG, 'T LAND IS WEL GOED! DE MAN LEEK ERG EERLIJK!
IS DIT JOUW NIEUWE LAND?
NS KIJKEN OP DE KAART... JA DIT IS 'T!
VERKOCHT!
OP DIE GROND KUN JE GEEN AARDAPPELS POTEN!
DAT IS VAST 'N VERGISSING! 'T WAS JUIST ZO'N AARDIGE MENEER!
HIER IS ZIJN KANTOOR! IK ZAL MIJN GELD TERUGVRAGEN!
O JA?
EEN UUR LATER...
DAAR IS GOOFY WEER! HIJ TREKT 'N TEVREDEN GEZICHT!
IK ZEI 'T JE AL, 'T WAS 'N VERGISSING!
HEB JE JE GELD TERUG?
NEE, DAT NIET. MAAR HIJ HEEFT ME NOG 'N STUK LAND VERKOCHT EN ZEI, DAT IK GOED BOUWLAND ZOU KRIJGEN WANNEER IK DE TWEE STUKKEN DOOR ELKAAR MENG.
O NEE!...
HEEFT HIJ JE OOK GEZEGD HOE JE DAT DOET!
NEE, MAAR...
IK HEB NET GEDAAN OF IK 'T WIST, ANDERS STOND 'T ZO GEK!
BONS!